

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan den Uitgever J. A. WOLFFER, Bureau N. 2, Voorburgwal 44, te Amsterdam.
Insendingen die later dan Donderdag's namiddags te 12 uur worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 5 April 1896. N°. 954.

Abonnementsprijs franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertenties van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verlagen van Vereenigingen 10 Ct. p. regel.

„Zoo zoekt dan de dingen die boven zijn“. (PAASCHFEEST).

Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Col. 3:1.

Ons Pascha is het feest des nieuwen levens. Het komt wel op uitden dood, want ook ons Pascha is voor ons geslacht, maar toch, die doorgang van het Lam Gods door den dood, is juist op de overwinning op dien dood en op de uitbrenging van een eeuwig, onvernieligbaar leven gericht.

De werking der sterkte van Gods macht, welke Hij gewrocht heeft in Christus, moet ook wel uit in zijn Vleeschwording, schittert ook op Golgotha voor het geloofs oog, maar toch, eerst toen vertoonde ze zich in haar volle majesteit, toen Hij Christus uit de dooden heeft opgewekt en heeft hem gezet tot zijne rechterhand in de hemelen (Ef. 1:19, 20).

Dat ons Pascha dat geslacht is, rechtstreeks op het Pascha der Verrijzenis doelt, drukt de kerk van Christus dan ook zinnig uit, door haar heilig Nachmaal niet op Goeden Vrijdag, maar op Paschen te vieren.

Anders wilden het reeds in de oudste tijden verdoolde Christenen, die het mysterie van Golgotha niet verstonden. Ons heilig Nachmaal moest, zoo betuigen ze, een herdenken van Jezus' sterven op zijn sterfelijk zijn.

Maar het apostolaat kwam hiertegen op. Jezus' dood gedenken kunt ge dan eerst, als de vrucht van dien dood in het leven is uitgebracht. En alleen hij, die in dat sterven de smarten, de weenen van de geboorte des levens begroet, kan in dankbren, zij het ook weemoedigen jubel, het sterven van Golgotha voor zich vernieuwen.

En daarom vierde Christus' kerk eeuwenlang haar heilig Nachmaal, niet op Goeden Vrijdag om bij Golgotha te weenen, maar op den Paaschmorgen, om te roemen in wat Golgotha ons bracht.

Niet uw Paschen los van Golgotha, maar ook Golgotha nooit anders dan in het licht der Opstanding beschouwd.

Eerst zoo toch verkrijgt niet alleen Jezus' sterven, maar ook zijn opstanding voor ons een geestelijke betekenis, en wordt de herdenking van zijn Verrijzenis een macht die in Jezus' kerk uitgaat, om het geestelijke leven te verheffen.

Verbloemen kunt ge het toch niet, dat Jezus' opstanding maar al te vaak, wat ons zelve aangaat, veel te uitsluitend met onze eigen opstanding in verband wordt gebracht.

Dit geschiedde lange jaren in den oppervlakkigen zin, dat men op Paschen boven alles „de hope der onsterfelijkheid“ liet uitklinken. Nu Jezus, na gestorven te zijn, nog bleek te leven, nu stond het vast, dat zich ook voor ons na den dood nog een tweede aanzijn ontloot.

Zoo riepen de predikers het uit, en zoo weerklonk het in de echo der gemeente. Toch kon dit oppervlakkig gebuuzel geen stand houden, en stille aandachtige lezing van 1 Cor. 15 blies dit kaartenhuis om. De

heilige apostel immers had het vlak omgekeerd gezegd. Hij toch schreef niet: „Indien dan Christus niet is opgewekt, dan worden de dooden niet opgewekt“; maar juist andersom: „Indien dan de dooden niet worden opgewekt, zoo is ook Christus niet opgewekt.“

En natuurlijk, want wie zonder „de hope der onsterfelijkheid“ omdooit in de vallei der schaduw des doods, die lacht met onheiligen spot om alles wat de evangelisten en apostelen u van Jezus' opstanding berichten.

Zoo verbeterde allengs de Paaschprediking. Die „hope der onsterfelijkheid“ had afgedaan. En zeer juist zag men in, dat het niet „een leven na dit leven“, maar bepaaldelijk de wederopstanding des vleesches is, die in Jezus' verrijzenis bezegeld ligt.

Doch ook daarop mag niet te eenzijdig de nadruk gelegd.

Immers veel meer nog dan op die profetie voor ons lichaam, wijst de Schriftuur u op de vrucht van uw Paschen voor de ziel.

„Dat we met hem opgewekt worden tot een nieuw leven“, zooals onze Catechismus het uitdrukt; of wilt ge zooals Paulus het aan de kerk van Colosse schreef, „dat zoo Christus opgewekt is, we de dingen te zoeken hebben die boven zijn“, en dat derhalve ons Pascha vóór alles een geestelijke bedeuidenis heeft, en ons een geestelijke roepstelsel brengt, — dat is het wat de Schrift ons juist daarom zoo keer op keer op het harte blaast, overmits de neiging zoo sterk is om het te vergeten.

Pascha spreekt nu eenmaal van de Verrijzenis van Jezus' lichaam. Dat hij leefde ook al stierf hij, stond ook buiten zijn opstanding vast. Geen enkel discipel die er na Golgotha aan getwijfeld heeft.

Niet zijn ziel, maar zijn lichaam kwam op den derden dag tot het leven weder.

Vandaar dat het lichaam in zijn opstanding zoo overweldigend op den voorgrond treedt, en deswege is voor ons de verheerlijking zoo sterk, om ter wille van dat lichamelijke van zijn opstanding, haar geestelijke betekenis te verkleinen.

Daar komt bij, dat het zooveel lichter is aan uw eigen lichamelijke wederopstanding, dan aan uw geestelijke verrijzenis te denken. Het eerste gaat buiten uw conscientie om. Het verplaatst uw gedachten in een verre toekomst, als eens de jongste dag zal ingaan. Ge verkeert er geheel lijdelijk onder.

Maar komt er sprake van geestelijke verrijzenis, dan raakt het u persoonlijk, dan raakt het het leven uwer ziel, dan wordt uw conscientie wakker, dan kunt ge niet lijdelijk blijven, maar moet de daad volgen, en ook, dan verschuiven uw gedachten niet naar een verre toekomst, maar moet het tot verheffing van uw geestelijk leven komen, nu, in het heden.

Dan wordt het niet: „Zoo Christus opgewekt is, mijner dan over de wederopstanding van uw vleesch“, maar heel anders, en veel aangrijpend: „Zoo Christus opgewekt is, zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods.“

Hiervan verstaan nu de kinderen der wereld, en ook de kleine kinderen der ge-

meente nog niets; maar de bekeerden ten leven verstaan het wel.

Zij toch zijn in hun bekeering juist van het lichaam op de ziel overgegaan.

Vóór hun bekeering, stond ook bij hen het lichaam en de zorge voor het lichaam op den voorgrond, met al wat bij dat lichaam hoort. Al hun gedachten en overleggingen richtten er zich op, hoe dat lichaam te voeden, zijn lust te verzadigen, aan de slaapzucht van het lichaam toe te geven, dat lichaam te kleeden, dat lichaam op te sieren, voor dat lichaam geld ter beschikking te krijgen, en door heel hun uitwendige verschijning invloed in de wereld te verwerven.

Maar na hun bekeering keerde dit om. Van die ure af trad het lichaam op den achtergrond en de ziel op den voorgrond.

Tot dusverre hadden ze voor hun lichaam meesterlijk gezorgd, maar hun ziel laten verhooren, laten verdoornen, laten verdorren en vernageren, laten verankeren door allerlei innerlijk gif.

Ze hadden hun ziel eenvoudig verwaarloosd, er niet naar omgezien, er zich niet om bekomerd.

Die ziel was hun als een nachtegaal in het woud, een vogel naar wiens betooverend zang ze soms wel luisterden, maar die niets kosten moest en voor wiens verzorging ze geen hand uitstaken. Voor de hoenders, die eieren leggen, hadden ze hun zorg en hun geld over, maar die nachtegaal van binnen moest zelf maar zien, hoe hij zijn spijze van God bekwaam.

Maar nu is dat anders geworden.

Nu, na tot den levenden God bekeerd te zijn, blijven ze wel ook voor hun lichaam zorgen, want dat is plicht, maar toch de zorge voor de ziel houdt hen nu meer gestadig bezig. Vooreerst omdat, waar strijd komt, het lichaam voor de ziel moet wijken, en nooit meer, gelijk dusver, de ziel voor het lichaam achter mag gesteld. En ten andere, omdat de ziel die zoo lang verwaarloosd werd, er nu aanspraak op heeft, om met een dubbele zorge, die vroeger verzuim inhaalt, gekoesterd te worden.

En dit nu maakt, dat een bekeerd kind van God bij elke gebeurtenis, die hem van Christus verhaald wordt, wel óók vraagt wat betekenis dit alles voor zijn lichaam heeft, want ook dat lichaam is Gods, maar dat hij toch in de eerste en voornaamste plaats zijn oor te luisteren legt, om te vernemen, wat die dingen die Jezus aangaan, te zeggen hebben en wat vrucht ze afwerpen, voor zijn zoo lang achtergestelde, innerlijk verarmde en verwaarloosde ziel.

Een Paaschprediking die op dat doel niet mikt, en dat doelwit niet treft, verkwaamt daarom de geloovigen niet.

Ze past niet op de zielstrust van het bekeerde hart.

Ze is niet naar den geest van het kindschap, dat roept: *Abba, Vader!*

Maar wel verkwaamt en troost, wat de apostelen u toeroepen, „dat Christus opgewekt is tot uw rechtvaardigmaking.“

Een klank zonder geur of smaak, voor wie nog aan anderen vragen moet, wat rechtvaardigmaking is. Maar een klank streelend zoet en wegsleepend voor wie

een schuld die zijn hope verteert kent en betreurt, en telkens weer als hij zijn ziel tot God verheft, naar afwenteling van die schuld, en uitdelging van die schuld, en een werpen van die schuld in de diepte der zee, en alzoo naar rechtvaardigmaking dorst.

Wie amechtig dorst naar water, die kent water en weet zeer wel wat water is. En zoo ook hier, wie er naar dorst ont voor God gerechtvaardigd te zijn, die kent de rechtvaardigmaking, en weet zeer wel wat rechtvaardigmaking is.

En die rechtvaardigmaking nu, die is het, die hier verpand en verzeigeld ligt in Jezus' opstanding; want zoo hij niet ware opgestaan, dan ware hij de Zoon Gods niet geweest, dan ware hij als een martelaar, en niet als het Lam Gods voor onze zonden gestorven; dan had Golgotha ons geen vrucht gebracht; en waren we nog in onze zonde.

Maar nu Jezus is opgewekt, en daardoor krachtiglijk bewezen is de Zoon Gods te zijn, nu roemt het geloof: Die, daar stierf aan het vlockhout was de Zoon Gods, zelf God en bij God, en nu verstaat de heilsoekende ziel het, dat het sterven van den Zoon Gods niet voor hem zelve maar voor ons was, een offerande van oneindige waardij en genoegzaam om alle zonde der wereld te verzoenen.

Doch er is meer.

Niet enkel toch dat Jezus' opstanding u bezegelt, hoe in Golgotha het volstrekte tegengif ligt, dat het gif, het doodelijk gif van schuld en zonde, rechtstreeks in zijn werking stuit en vernietigt, en daarom u voor God rechtvaardigt stelt; maar ook in Jezus' opstanding spreekt zich het machtige feit uit, dat het lichaam de ziel volgt, en niet de ziel het lichaam.

Omdat Jezus in zijn sterven, tot op het oogenblik dat hij den geest gaf, naar de ziel heilighijk overwon, daarom kon ook zijn lichaam van den dood niet gehouden worden.

In den bangen strijd tusschen ziel en lichaam, bracht Jezus zijn lichamelijk leven, zijn lichamelijke bestaan ten offer. Het lichaam moest de ziel dienen. En juist doordien de ziel over het lichaam heerschte, is het van uit de ziel dat het leven ook aan zijn lichaam weer toekomt.

En dit nu slaat rechtstreeks op onze eigen levensworsteling.

Ook voor ons toch doet zich die levensworsteling nog telkens en gedurig onder dien zelfden vorm, in dezelfde gestalte voor.

Van de ééne zijde is er dan, wat het lichaam vraagt, en het lichaam eischt, en het lichaam wil; maar ook van den anderen kant de eisch van de ziel, dat het lichaam haar diene, voor haar zich opoffere, maar geen wederpartijder, maar een hulpe zal zijn.

Het is zoo, niet alle levensworsteling gaat daarin op, maar toch, als ge onder de sfeer van het lichaam begrijpt en saamvat, al wat uit het zichtbare en het uitwendige u lokt en verleiden wil, en ge stelt daar den nood en den eisch van uw ziel tegenover, dan is het stillig in negen van de tien gevallen, dat daarop uw levensstrijd neerkomt, en is uw geestelijke inzinking, uw gemis aan geestelijke bezieling en verheffing, ja zelfs het

gedempte in uw levenstoan aan een prijsgeven van de ziel en een toegeven aan het lichaam te wijten.

En daarom nu ging er van Jezus' verrijzenis alle eeuwen door onder de gekenden des Heeren zulk een zonderlinge roepstem tot geestelijke verheffing uit.

Omdat Christus opgewekt is, zoo zoekt de dingen die boven zijn!

Of wat is uw Pascha, wat Jezus' verrijzenis anders, dan juist de volkomen triomf den heilgeestelijk leven over het vleeschlijk leven behaalt, het zegel Gods op den regel, dat als de ziel het lichaam prijsgeeft, de ziel macht ontvangt, om ook dat lichaam heilighijk te herwinnen.

Ge ziet, ge schouwt het aan in het verrijzen van Immanuel, hoe het geestelijk leven oppermachtig over het leven des lichaams heerscht. De geest in Jezus was noch in Gethsemane noch op Golgotha voor wat eisch ook van het lichaam teruggedeesd, ja, heel zijn lijden en sterven ziet ge hem van oogenblik tot oogenblik het lichaam prijsgeven, opofferen, dienstbaar maken aan hooger doel. En hier bij het geopend graf, ziet ge, hoe de geest van Jezus dat offer kon, en dat offer moest brengen, omdat hij juist alleen daardoor die hoogere macht kon openbaren, om ja eerst het leven af te leggen, maar ook om het daarna weder aan te nemen.

Dit gebod had hij van zijnen Vader ontvangen.

En nu is de strijd uit.

Hier in den verzeen Heiland is het juiste evenwicht, de zuivere harmonie der scheppingsordnantie tusschen ziel en lichaam van Jezus hersteld.

Het lichaam heilighijk, wijl aan de ziel onderworpen, en in die heilighijkheid des lichaams, niet de nederlaag, maar juist de triomf des geestelijken levens uitkomend.

Kind der Opstanding zijt ge daarom dan eerst, zoo die kracht die in Jezus' verrijzenis uitbloeit, en aan het geopend graf over alle geloovigen uitstraalt, ook in uw eigen ziel aansloeg, en ook in uw eigen zieleleven de verhouding tusschen ziel en lichaam zoo stelde, als ze in Jezus' verrijzenis bezegeld werd.

Een kind der Opstanding is zelf geestelijk opgewekt.

Niet slechts vernukt ten leven in het mysterie der wedergeboorte, maar ook opgewekt in geestelijken levenstoan, en opgewekt in geestelijke zielsverheffing.

Opgewekt niet in den zin van geestelijke overspanning of geestelijke opwindning, of geestelijke overprikkeling.

Die overspanning, die opwindning en die overprikkeling komt aan de onvaste zielen toe uit den schuimenden beker der geestelijke gevoelsbeweging, niet uit het geopend graf van uw Heiland.

Maar al moet tegen al zulke opwindning, overspanning en overprikkeling, die zoo lijnrecht in strijd is met de nuchterheid des geestes die Gods echte kinderen beheerscht, telkens weer gewaarschuwd, nooit mag dit u tot een verontschuldigend worden, om de dingen te zoeken die op aarde zijn, en de dingen die boven zijn, te vergeten.

De Martelaren.

CXXIV.

LAURENCE SAUNDERS.

Toen Maria de Bloedige de plaats van haren broeder Eduard VI had ingenomen, begonnen spoedig die vervolgingen, welke de herstelling van het Pausdom in het Verenigd Koninkrijk eischte. Duizenden bij duizenden veranderden toen hun religie als een kleed. Toch ontbrak ook hier de zij het ook kleine schare der geloovigen niet, die den marteldood stelden boven de verwooning van den Heere. Een dezer was Laurence Saunders, afstammeling uit een aadellijk geslacht. Zijne eerste wetenschappelijke opleiding genoot hij aan de school van Eton, (in 1449 opgericht in de nabijheid van Londen). Daarna zond men hem naar Cambridge. Daar bleef hij drie jaren. Toen begaf hij zich, op verzoek van zijne moeder en andere familiebetrekkingen, in den handel. Dit duurde echter niet lang. De lust tot de studie werd hem te machtig, zoodat hij zijne nieuwe loopbaan verliet en naar Cambridge terugkeerde, waar hij zich toelegde op de theologie en het aanleeren van het Latijn, het Grieksch en het Hebreeuwsch. Met de kennis dezer talen openden zich voor hem de bronnen der ware kennis van God en zijne genade in Christus. En de Heere zegende dat aan zijn hart. Daarom werd het zijn begeerte om, zooals hij zeide, als een geestelijk koopman zijne waar uit den Woorden Gods den menschen aan te bieden. De gelegenheid hietoe was toen aanwezig, want Eduard VI, die voorstander was van de Reformatie, regeerde in die dagen over Engeland. Saunders begon met het prediken van Gods Woord. Eenigen tijd daarna werd hij benoemd tot hoogleraar, het eerst aan de school te Fotheringay, daarna aan die van Lichfield. In laatstgenoemde plaats werd hij tevens beroepen als diegnar des Woords. Daar echter toentertijd slechts weinige

dienaren des Woords waren, kreeg hij ook een roeping naar Londen, om er den dienst des Woords te vervullen. Daar kwam echter verandering. Maria werd koningin en verbood het prediken der waarheid naar de Schritten. Vele leeraars bogen zich uit gewinacht voor het Pausdom, andere vluchtten en wederom andere bleven op hun post en vervulden hun ambt, zonder zich te bekommeren om de toekomst.

Zoo deed ook Saunders. Zaterdag den 14en October begaf hij zich naar Londen, om er te prediken, toen hem dicht bij de stad een raadshier der koningin met name John Mordaunt achterop kwam, die een gesprek met hem aanknoopte. „Waar gaat gij heen?“ vroeg Mordaunt, waarop het antwoord luidde: „Naar Londen, dat ook tot mijn arbeidsveld behoort.“ „Doe dat niet!“ riep de raadshier. Doch Saunders antwoordde: „Hoe zal ik mij dan van mijnen schuldigen plicht kwijten en mijne conscientie bevredigen?“ „Hebt gij deze dagen niet reeds in Londen gepredikt?“ was de wedervraag van Mordaunt, waarop de martelaar weder zeide: „Ja, want ik ben daar in mijne gemeente“. Zoo en nog meer besprekende, kwamen de beide wandelaars in de stad, waar zij van elkaar afscheid namen. Saunders ging naar zijne gewone herberg, maar Mordaunt naar den bisschop van Londen, den befaamden Bonner, om zijnen reisgenoot te verraden. Des anderen dags was het Zondag. Saunders betrad den kansel in zijne kerk en sprak uit 2 Cor. 11 deze woorden: „Ik heb u lieuten toebedrukt, om u als een reize maagd aan eenen man voor te stellen, namelijk aan Christus. Doch ik vrees, dat eenigzins gelijk de slang Eva door haar arglistigheid bedrogen heeft, alzoo uen einden bedorven worden, om af te wijken van de eenvoudigheid, die in Christus is.“ Des namiddags begaf de prediker zich weder naar de kerk, om de gemeente nog eens te onderhouden over de leer der rechtvaardigmaking naar de Schritten en de verordeningen der Roomsche kerk. Eer hij echter op den kansel was, werd hij namens den bisschop gevangen genomen en weggeleid. Voor Bonner gebracht werd hij door dezen beschuldigd van drie misdaden nl, die van gekwetste majesteit, van oproer en van ketterij. Aan-

gaande de eerste twee merkte hij op, dat hij ze onbesproken zou laten. Wel wilde hij met hem redtelijken over zijne bewering, dat de Roomsche kerk over de leer van het Avondmaal onzuiver leeraarde. Doch Saunders gaf hem geen kamp. Daarop beval hem de bisschop zijn gevoelen omtrent de wezensverandering in het Avondmaal nader te verklaren. Toen dit geschied was, ontspan zich hieruit een gesprek, waaraan Bonner een einde maakte, door den gevangene naar den kanselier Gardiner te laten brengen.

Daar deze niet te huis was, moest de gevangene niet minder dan 4 uren wachten. Eindelijk kwam hij. Toen hij van Mordaunt vernomen had, wie in zijn huis was en wat hem werd ten laste gelegd, vroeg hij: „Waar is hij?“ Saunders verscheen en de kanselier vroeg hem: „Hoe licht gij durven prediken tegen het bevel der koningin in?“ Hierop antwoordde Saunders met een beroep op de Schrift met name op Ezechiel 3 en 33, waarin de herders vermaand worden vol te houden in het welken hunner kudden. Na een lang gesprek riep de kanselier eindelijk uit: „Neem dien waanzinnige weg, breng hem in de gevangenis.“ Vijftien maanden bleef de martelaar toen in den kerk; en in dien tijd schreef hij verschillende brieven aan zijne vrouw, aan Crammer, Ridley, Latimer en anderen. Intusschen ontbrak het hem ook niet aan verleiders. Dr. Hugh Weston, deken van Westminster, en Grimaldus kwamen in zijne kerk en trachten hem over te halen den Christus te verloochenen met beloften van redding. Maar God bewaarde hem en gaf hem te antwoorden naar de meening des Geestes.

Om Saunders het leven in den kerk nog bitterder te maken dan het reeds was, verboden de bisschoppen iemand van zijne familie of vrienden bij hem toe te laten. Toen eens zijne vrouw met zijn zoonje kwam, werd zij afgevoerd. Alleen het kind mocht even binnen, wat het hart des vaders innig aandoed.

De geestelijke rechtbanken waren, na menigvuldige onderzoekingen, tot het besluit gekomen, dat Saunders een ketter was en aan den wettelijken rechter moest worden overgeleverd. Hij werd geëxcommuniceerd en van zijne priesterlijke waardigheid ontdaan. Daarop nam hem de burgermeester van Londen onder zijn toezicht en zette hem in den kerk. Hier vond hij zijn vriend en strijdgenoot Laidmar, wat hem een groote verkwijking was.

Van Londen werd Saunders, nadat hij ter dood veroordeeld was, naar Coventry gebracht, waar hij zou gevonnd worden. Te St. Albon gekomen ontmoette hij zekeren Grimald, die eens ook de goede beelden bleeden had, maar niet staande gebleven was. Saunders vernamde hem en vroeg eindelijk, of hij niet mede zou drinken uit den lijdensbeker welken de Heere hem (Saunders) voorhiel. Grimald haastte zich toen weg te komen.

Te Coventry aangekomen, ontving hij de eerste vertroosting van eenen schoenmaker, die hem toeriep: „Onze goede Meester, de Heere Jezus, trooste en sterke u“. Hierop antwoordde Saunders: „Broeder en vriend, ik dank u hartelijk voor dit woord, blijf mijner gedanken en draag mij. Gode op in uwe gebeden, opdat de Heere mij trouw make tot den einde.“

Te Coventry bracht de martelaar nog eenen nacht door in den kerk te midden van de grootste boosdoeners. Den ganschen nacht sliep hij weinig, want hij bracht hem biddende door. Des anderen dags, den 8en Februari, werd Saunders buiten de stad gebracht. Bloothoofds en barrevoets trad hij, slechts met een enkel hemd bekleed, te midden zijner heulen voort. Onderweg wierp hij zich dikwijls op de aarde, om God te bidden. Doch zijne vijanden lieten hem geen rust. Een hunner verweet hem zijn ketterij en noemde hem een beroder der rijk. Tegelijk echter gaf hij hem nog hoop op redding, indien hij zijn confessie heriep. Saunders antwoordde: „Wij, dienstknechten Gods, worden valscheit beschuldigd van ketterij en majesteitschennis. Eerder moeten wij den aanklacht op u en de uwen terugwerpen, omdat gij Gods Woord hebt westerstaan.“ Na deze woorden werd de martelaar aan den brandpaal gebonden en het vuur ontstoken. Zijne laatste woorden waren: „O kruis van mijnen lieven Heere Jezus.“

DE GAAY FORTMAN.